

ΕΩ, ή Κλάρης Ντρεράμα, κόρη του σέρ Ρίτσαρντ Ντρεράμα του Μέμφρο, της κομητείας του Χάμοσιρ, ειμαι ή ήρωας του έπεισοδιου, το όποιοι θα ζας διηγηθώ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Η. ΔΑΝ

«Ο πατέρας μου είχε όρπάξει πυρετούς από τους θαλάτους που θρίσκονται στην περιφέρεια μας κ' είχε φθάσει σε τέτοιο σημείο εξαντλήσεως, ώστε ό φαρμακοποιός του χωριού, ένας φίλος και ειλικρινής άνθρωπος, μάς δήλωσε καθαρά, πώς ήταν άνικανος να τον θεραπεύσει και μάς συμβόλευσε να τον μεταφέρουμε στο Λονδίνο κ' εκεί να ζητήσουμε την συνδρομή ενός διασημού γιατρού.

Έτσι, ένα πρωϊνό τόν Νοεμβρίου, ξεκινήσαμε ό πατέρας μου κ' έγώ με τό μεγάλο ταξειδιωτικό άμάξι μας. Η μητέρα μου είχε πεθάνει πριν από πολλά χρόνια κ' έτσι ή μεγάλη αγάπη του πατέρα μου είχε συγκεντρωθί σε μένα. Άλλά κ' έγώ λάτρευα τόν καλό πατέρα μου. Κί όσο τόν έβλεπα άδυνατισμένο από τήν έλνοισία, χλωμό και με τά μάτια του θολά και θαυλωμένα μέσα στις κόγχες τους, τόσο ραγιζόταν ή καρδιά μου... Θα θυσιάζα εύχαρίστως ότιδήποτε για να ίδω και πάλι τόν πατέρα μου γερό και εύθυμο όπως άλλοτε. Ω! πόσο άτέλειωτο μου φάνηκε έκείνο τό ταξειδι, καθώς τό άμάξι προχωρούσε άργά για να μη κουραστή από τά τραντάγματα, ό άνατημένος μου άρρωστος. Σταθερεύσαμε τό πρώτο θράβυ του ταξειδιού μας σ' ένα μικρό πανδοχείο κ' ήσύχασα μόνο άφου έσταλάθηκε ό πατέρας μου σ' ένα άναπαυτικό μεγάλο κρεβάτι με κολώνες, ανάμεσα σε μοσχοβολήμενα από λεβάντα σεντόνια. Μία μεγάλη φωτιά έκαιγε μέσα στο πελώριο τζάκι και σε λίγο ό πατέρας άποκοιμήθη. Πήγα τότε κ' έγώ να δειπνήσω και κατόπιν πλάνισα να κοιμηθώ. Άλλά τήν έπομένη τό πρωϊ, βλέποντας πώς ό πατέρας ήταν ακόμα κουρασμένος από τήν διαδρομή τής προηγούμενης ημέρας, άποφάσισα να τόν άφήσω ν' άναπαυθί ώς τό μεσημέρι και τότε μόνο να εξακολουθήσουμε τό ταξειδι μας. Η ξενοδόχος, μία αγαθή και περιποιητική γυναίκα, μου είπε πώς ή άπόφασις μου αύτη δέν ήταν φρόνιμη κ' ότι θα κάναμε καλύτερα άν πενούσαμε τό δάσος του Χήθ, όσο ήταν μέρα, γιατί τελευταίως είχαν πολλές ληστείες στην περιοχή εκείνη, και μάλιστα έλεγαν πώς ό λήσταρχος Κλεμάν Ο'Ρέικ είχε έγκαταστήσει τό λημέρι του μέσα σ' αυτό τό δάσος άκριβώς.

Γέλασα και χωρίς να δώσω περισσότερη προσοχή στα λόγια τής ξενοδόχου, ξεκίνησα μία και ό πατέρας μου είχε ξεκουραστή άρκετά.

Πυκνή ζμίχλη άνέβαινε από τους κάμπους και τό άμάξι μας προχωρούσε σαν μέσα σ' ένα σούνεφο Παγερός άέρας φυσούσε κ' έκανε τις κορυφές τών δένδρων να γέρνουν μ' ένα θλιβερό σφύριγμα.

Βρισκόμαστε ολομόναχοι μέσα στην έρημιά και μονάχα πού και πού μερικά κοράκια, τρομαγμένα από τήν παρουσία μας, έφευγαν από πέρασμά μας και πετούσαν ψηλά, θγάζοντας άπαισιες, πένθιμες κραυγές.

Όσο δέν ένοιωθα ούτε τόν ελάχιστο φόβο και γελοΐσα μόνυ μου περιφρονητικά για τά λόγια τής ξενοδόχου. Είχαμε περάσει τήν άπραντη πεδιάδα και κατά τό σουρούπωμα μήκαμε στο δάσος. Ό άμάξας μαστίγωσε τ' άλογά του και τό άμάξι προχώρησε πύ γρήγορα. Σε μία στιγμή, ό πατέρας με ρώτησε γιατί τρέγαμε τόσο πολύ. Τόν κούραξε τό τραντάγμα στο άμάξι του. Τότε, για να μήν τόν άνηυχώ με τις πληροφορίες τού ξενοδόχου, τού είπα:

—Πρέπει να έπιστεΐσουμε τό έρώμα μας, άν θέλουμε να φθάσουμε στο πλησιέστερο πανδοχείο προτού νυχτώσει έντελως. Έκει θα ξεκουραστήτε και άσχοιο θα...

—Δέν είχα προφθάσει ν' άποτελειώσω τήν φράσι μου, όταν τό άμάξι σταμάτησε άπότομα και μία έπιτακτική φωνή άκούστηκε:

—Άλτ! Γιατί πυροβολώ!

Ό πατέρας θέλησε να σηκωθεί από τή θέση του, αλλά άμέσως έγειρε πάλι εξαντλημένος άπάνω στα μαξιλάρια, μουρμουρίζοντας:

—Άλλοίμονο!... Δέν μπορώ να κάνω τίποτε... τίποτε!... "Α!

Με βοήθησε να κατεβώ από τό άμάξι...

από τους σκεπασμένο με μάσκες και μάς άπειλούσαν με τά πιστόλια τους.

—Κατεβήτε, σάς παρακαλώ, κυρία και κύριε, και παραδώστε στη...σγουρη φιλακή μας 5 τι πολύτιμο έχετε μαζί σας. Χρήματα και κοσμήματα... είπε ό άρχηγός τών ληστών.

Δίπλα μου, ό πατέρας μου, ήταν πεσμένος άπάνω στα μαξιλάρια και θογοΐσος, άνίσχυρος να κουνηθί... Στη δύσκολη αύτη περίσταση, άνέκτησα άμέσως τήν ψυχραιμία μου και είπα παρακλητικά, ενώ ή καρδιά μου χτυπούσε γρήγορα:

—Σας ίκετεύω, κύριε, φανήτε εύσπλαχνικοί! Ό πατέρας μου είχε θαρεία άρρωστος κ' άν βγί από τό άμάξι μέσα στο κρύο και στην ύγρασία, μπορεί αύτό να τό στοιχίση τή ζωή του. Όσο για χρήματα και κοσμήματα, ελάχιστα έχουμε μαζί μας. Σας παρακαλώ και πάλι, αφήστε μας να εξακολουθήσουμε τό δρόμο μας...

Καθώς μιλούσα, ή κουκούλα τής μπέρτας που φορούσα, γλύστρησε από τό κεφάλι μου και τό πρόσωπό μου φάνηκε.

Άκούσθηκαν μερικοί ψιθυρισμοί και γέλια κ' ένοιωσα τό άμα μου ν' άνεβαίνει σαν κόμα στο πρόσωπό μου. Συγχρόνως, ό άρχηγός τών ληστών πλησίασε κ' άφου άνοιξε τήν πόρτα του άμαξίου, έβγαλε τό καπέλλο του, έκανε μία βαθειά ύπόκληση, κατόπιν είπε με βαθειά, ευγενική φωνή:

—Δέν θα ένοχληθίτε ούτε σεις, κυρία, ούτε ό πατέρας σας, άρκεί να κατεβήτε μία στιγμή και να μου κάνετε μία...μικρή χάρη!

Στόν έπιτακτικό και εύγενικό τρόπο τού άγνώστου, δέν μπόρεσα παρά να ύπακούω. Έκείνος άπλωσε τό χέρι του και με βοήθησε να κατεβώ από τό άμάξι. Η κινησεις του και τό φέρομο του ήταν τόσο εύγενες, ώστε νόμιζα πώς θριακόμουν σε να ένα σαλόνι άριστοκρατικού σπιτιού.

—Τί ζητείτε από μένα, κυρία; ρώτησα με περηφάνεια, ενώ σκεπαζόμουσ σφιχτά με τή μπέρτα μου.

—Ω! Ένα ελάχιστο πράγμα, εύγενεστάτη κυρία! Πρώτον να ξεσκεπάσετε πάλι τό χαριτωμένο προσωπάκι σας...

—Μτροπή σας! φώναξε με άγανάκτησι. Να πειράξετε μία άνυπεράσπιστη γυναίκα. Τί θέλετε επί τέλους;...

—Η τύχη σας είναι στα χέρια σας, ώραία κυρία! εξακολουθήσε με άπάθεια ό άγνωστος—προφανώς ό λήσταρχος Κλεμάν Ο' Ρέικ. Θά σάς αφήσω να φύγετε άνενοχλητή άν πρώωσετε τό αντίτιμο... "Ω! ελάχιστο πράγμα!—πρόσθεσε μόλις είδε μία κίνησι τρόμου που έκανα άθελά μου. Έχουμε κέφι άπόψε και ένα μόνο φιλάκι από τά δροσερά χείλη σας μου άρκεί... Ούτε χρήματα, ούτε κοσμήματα θέλω!... "Αν άβιος δέν συμμορφωθίτε με τήν ελάχιστη χάρη που σάς ζητώ, τότε...

Κατακόκκινη από ντροπή και άγανάκτησι, έβριξα ένα γρηγορό θέλημα στόν σκεδόν λπόθιμο πατέρα μου, κ' ένας τρομερός φόβος έσφιξε τή καρδιά μου μήπως πάθει τίποτε ό λατρευτός άρρωστος μου. Όσο δού άπάντα μου περιφρονητικά:

—Πώς τολμάτε, κυρία! Μάθετε ότι τά χείλη μου δέν είναι πλασμένα για να τ' άγγίξει ένας τυχοδιώκτης, ένας ληστής τού έρέμου...

Ό άγνωστος φάνηκε σαν να προσεβλήθη. Είδα πώς ήταν έτοιμος να διατάξη τους συντρόφους του να κατεβάζουν τόν πατέρα μου από τό άμάξι. "Ένας κρύος ιδρώς με περιέλουσε και άμέσως προχώρησε ένα θήμα και άδίστακτα, ντροπαλά, πρόσερα τά χείλη μου στο λήσταρχο. Έκείνος με πλησίασε και μ' άνάγκασε να σηκώσω τό κατακόκκινο άπό ντροπή πρόσωπό μου. Τό θέλημα του θυθίστηκε στό μάτια μου και χωρίς να με φιλήσει, ψιθύρισε:

—Συγχωρέσέ με, πολυαγαπημένη μου! Λέγοντας τά λόγια αυτά ό λήσταρχος, με βοήθησε να ξεαναπαύω μέσα στο άμάξι, έκλεισε τήν πόρτα και διάταξε τόν άμαξιά να φύγη...

Τρομοκρατημένος ό άμαξιάς χτύπησε τά άλογα και άπομα-

καταρμένη άρρώστεια, που με κάνει πύ άδύνατο κ' από μία γυναίκα άκόμα... Ούτε να ύπερασπισθώ τό παιδί μου... δέν μπορώ!...

Ένταμεταξύ έσκυφα κ' από τό τζάμι τής πόρτας διέκρινα μερικές σκιές. Ένας φανάρι άναψε και στο φως του είδα τέσσερες άνδρες, οι όποιοι είχαν τό πρό-

κρυνθήκαμε μ' έναν τρελλό καλπασμό.

Από τότε η φωνή του αγνώστου κι' εκείνη ή φράσις: «Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου!» άντηχούσε στ' αυτιά μου νόχτα και μέρα...

Ο πατέρας είχε γίνει έντελώς καλά, όταν ένα θράδυ τού Ιουνίου, τον επόμενο χρόνο, πήγα μαζί του σε μία δεξίωση στον κύριο τής νουάς μου, τής λαίδης Τουϊστλετον.

—Αγαπημένο μου παιδί, είπε ή νουά μου μόλις με είδε. Με τό κάστρο αυτό φόρεμά σου, μοιάζεις με άγγελο. Ασφαλώς απόψε έού θά είσαι ή βασίλισσα τού χορού.

Η λαίδη Τουϊστλετον έννεψε σ' έναν ύψηλό, κοιμό νέο, ό όποιος στεκόταν λίγο παρέκει, νά πλησιάση.

Μου τόν σύστησε. Ήταν ό λόρδος Στέρντεϊλ.

—Έλπίζω, είπε ή νουά μου, πως θά γίνετε δυό καλοί φίλοι.

—Αν ή μίς Κλάρις θελήση νά με τιμήση με τήν φίλια τής, θά είμαι ό πιο εύτυχής άνδρας τού κόσμου! είπε ό νέος.

Μου φάνηκε εκείνη τή στιγμή πως θά λιποθυμούσα.

Η φωνή του, ήταν ή φωνή τού... Άλλά, Θεέ μου! Ήταν δυνατόν;

Στήν μνήμη μου επανήλθε ή σκηνή εκείνη στό δάσος τού Χήθ... Στ' αυτιά μου άντηχούσαν τά λόγια που μήνες τώρα δέν μπορούσα γά έξεχάσω: «Συγχώρεσέ με, πολυαγαπημένη μου!»

Γύρισα και τόν κύτταξα κατάματα.

—Γιατί αυτή ή μεταμοίωσις; είπα τότε αούτηρά. Τι γυρεύετε έδώ μένα; Φύγετε, κύριε, πριν...

—Τότε ήμουν μεταμοιωμένος, απάντησε ό νέος με τήν μελωδική φωνή του, όχι τώρα! Ήθελα νά σάς πώ, πως ό ληστής Κλεμάν Ο'Ρέϊκ πέθανε τό ίδιο εκείνο θράδυ τού Νοεμβρίου, που σάς συναντησε στό δάσος τού Χήθ, και στή θεία του θλίπετε τόν μετανοημένο για τίς νεανικές τρέλλες του, τόν λόρδο Στέρντεϊλ. Θέλετε να χορεύουμε μαζί αυτό τό θάλς ή προτιμάτε νά πάμε έξω στους κήπους;

Τόσο ήμουν ταραγμένη, ώστε προτίμησα νά περπατήσω λιγάκι. Μόλις φρεθήκαμε μόνοι μας, στην δροσερή δεινδροστοχία, ό λόρδος Στέρντεϊλ στάθηκε, πήρε τά δυό χέρια μου μέσα στότά δικά του χέρια και κατάχροντάς με κατάματα, είπε:

—Κλάρις, με συγχώρεσες; Μπορείς νά μ' αγαπήσης;

—Ναι, ψιθύρισα γέροντας στην άγκαλιά του.

Τότε εκείνος έσκυψε και όπαλά, τρυφερά, ακούμησε τά χείλη του άπάνω στό χείλη μου γιά...δευτέρα φορά.

Είνε έξη μήνες τώρα που άλλάξα τ' όνομά μου...

Δέν όνομάζομαι πιά Κλάρις Ντέρεχαμ, αλλά λαίδη Στέρντεϊλ και είμαι ή πιο εύτυχημένη γυναίκα τού κόσμου.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Θέλετε ένα άπόλυτο και πρόχειρο άπολυμαντικό μέσον, γιά νά απολυμάνετε ένα δωμάτιο, σε μία στιγμή που δέν υπάρχουν άλλα μέσα διαθέσιμα ; Βάλτε στό δωμάτιο αυτό από βοαδύ, μία λεκανή γεμάτη παγωμένο νερό. Αυτό έχει τήν ιδιότητα νά τραβά ή μικροβία τής άποσωσίρας, καθώς και νά έξουθενώνει τίς δυσώδεις άναεμιώσεις τής. Έννοείται, πως τήν άλλη μέρα τό πρωί τό νερό εκείνο παύει νά είνε κατάλληλο προς πόν.

Πρό όλίγων άκόμη χρόνων, γιά νά γίνη κανένας δεκτός στη θεία τού δημό, στην Κίνα, έπρεπε νά ύποστη άλλεπάλληλες εξετάσεις... «εί το φουζού» ! Δηλαδή, έπαιαν γιά λίγες έβδομάδες, ό άποκεραλισμό των θανατοποιών, κι' έτσι μαζεύονταν γιά τήν ώρισμένη πείρα τών εξετάσεων (!) άρκετός αριθμός θιμάτων. Οι ύποψηφοι δημόι τότε μοιράζόντουσαν τούς διατιμημένους αυτούς και ένώνταν τίς εξεταστικής έπιτροπής, τούς θέσαν με τό καλύτεροσμένο κρυτό σταθί τους τό κεφάλι. Όσοις έκοδε με μία σταθί τό κεφάλι τού καταθίου και τελείωνε επίσης γρηγορώτερα από τούς άλλους τή δουλειά του, εκείνος γινίταν θετός ως έπίσημος δημόι τού κράτους !

Πρό όλίγων έτών στην πόλι Γκάτον - Πλείην του Καναδά, ή αυτοπαγωγή ήταν τόσο πλεονία και άφθονη, ώστε γιά νά έπαρκεση ή ειδική ύπηρεσία στό θεμαίο τίς, αναγκάστηκε νά λάβη τό έξής πρωτοφανές μέτρο : Προζάτιος διαταγή τού δικαστή, σύμφωνα με τήν άποία όλες ή ιδιωτικές και δημόσιες ύπηρεσίες και τά καταστήματα έκλεισαν επί τρεις ολόκληρες ήμέρες κι' όλοι οι έμποροι, δημόιοι υπάλληλοι κλπ. κλπ. βγήκαν στό χωράριο και βοήθησαν τούς καλλιεργητίς στό θεμαίο !

Όταν αγοράζετε βοδινό κρέας, πιεζέτε τό με τό δάκτυλο. Άν τό κρέας βανασιρωθή, τότε είνε φρέσκο και καλό. Άν ή βούλα—τό έλαφρό κοιλίωμα δηλαδή—μεινει, τότε τό κρέας είνε μπαγιατίκο.

Τά φρέσκα ψάρια, κάλι, έχουν μάτια λαυπερά, σπάραγμα κόκκινα και τά λέπια τους δέν βγαίνουν εύκολα από τό κορμί !

Πιστεύετε, ότι από άπόστεισι από τήν όποια ό άνθρώπος δέν μπορεί νά διακρινη ούτε σπύι, ό αέτιος βλέπει ολόκαθαρά μία μικρή γουστρετίνα ; Τόσο καταληκτική είνε ή δύναμη τής όράσεώς του, καθώς και πολλών άκόμη άλλων !

Ποίν άφενερεθίν άκόμη οι τρωακτικοί Αμερικανικοί ούρανοζόστοι, με τά εκατό πατώματα και με τίς χιλιάδες τών δωματιών τους, ένα από τά μεγαλύτερα κτίρια τού κόσμου έδοχετό και τό «Εσκουριά». Τό θαυμάσιο αυτό Ισπανικό άνάκτορο έχει 11 χιλιάδες παράθυρα και ό διάφοροι του είνε μίζους διάφορη χιλιοσίων περίπου !

Γιατί ό ήλιος, όταν είνε πολύ ζεστός, προξενεί έγκλιμάτια στό λευκό δέμα των Εβραίοτων, ένα τούς μαύρους τής Άφρικής ίδέν τούς λευκούς ; Γιατί τό λευκό χρώμα τού δέματος έμποδίζει τήν άπορροφή των ήλιακών ακτίνων, ή όποιες, μενώντας έτσι στην έυράνεια, τήν κάνουν. Ένω τό μαύρο χρώμα άπορροφά τίς ακτίνες, κι' έτσι ή θερμότης τών εισχωρεί στό σώμα, χωρίς νά πειραξη τήν έυράνεια τού δέματος.

Στό Θιβέτ, όπως και στην Τουρκία, οι σκύλοι θεωρούνται ως ιερό ζώο. Στό Θιβέτ, μάλιστα, ή εισοδος των σκύλων στους ναούς επιβάλλεται και ώρισμένη ελαμία (τέρεξ), έχουν αναλάβει ειδικώς τήν περιποίηση των τετραπόδων αυτών...προσκυτών !

Επίσης και στην Κίνα ώρισμένες οάσεις σκύλων θεωρούνται...ήμθθθθ κι' απολαυδάνουν από τούς πιστούς θεϊκών σχεδόν τιμών !

Πρό χρόνων, στη Σιθρία, όταν μία γυναίκα έξεκολουθούσε νά κορτάρη και μετά τό γάμο τής, ό σύζυγός τής είχε τό δικαίωμα νά τής γδάρη τά μάγουλα !

Αναλόγως τού πληθυσμού τής, ή Κίνα έχει τούς λιγώτερος άρρενος τρελλούς και νευρασθενείς άπ' όλον τόν άλλο κόσμο. Αντιθέτως, ή περισσότερο Κινέζες είνε νευρασθενικές και ή τρέλλα σ' αυτές κάνει θρασι ! Ό Άγγλος νευρολόγος Τζέιμς Κοϊντμυλ, τό φανώμενον αυτό τό άποδίδει στό γεγονός ότι ό μόν Κινέζοι φορούν άλόχωρα, ιαλακά και χωρίς ταισίην παπούτσια, ενώ ή Κινέζες φορούν τά στερεωτικά εκείνα παπούτσια, που τούς παραμαρφώνουν τά πόδια.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΙ' Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Μία μέρα, ένας φίλος τού Βολταίρου, μπαίνοντας στόν κήπο τής έπαύλας τού Φερνέ, όπου έμενε ό μέγας φιλόσοφος, τόν βρήκε νά πλέκει κάλτσες!

Προχώρησε κατάπληκτος και στάθηκε πλάι στόν Βολταίρο, ό όποιος ήταν τόσο άφοσιωμένος στό πλέξιμό του, ώστε δέν άντελήφθη τίποτε.

Τέλος ό φιλόσοφος έπαψε νά πλέκει και σήκωσε τό κεφάλι του.

—Α! φώναξε μόλις είδε τό φίλο του. Καταλαβαίνω ποσο άνεξήγητο σου φαίνεται αυτό που βλέπεις. Κι' όμως, φίλε μου, σκέφτηκα πως έτσι μόνο μπορούσα ν' άνταποδώσω τό δώσο που μου στείλε μία ευγενικιά Ρωσίδα πριγκίπισσα. Μου έδώρησε ένα κουτάκι από έλεφαντόδοντο, τό όποιο φιλοτέχνησε μόνη τής... Ναι, αυτή ή μεγάλη και άραία κυρία, κάθισε κι' έκανε μία έργασία, που τήν κάνουν άνδρες, γιά νά μου προξενήση έκπληξι... Γιατί λοιπόν κι' έγώ νά μόν κάνω μία δουλειά που ταιριάζει σε γυναίκα, γιά νά τής άνταποδώσω τά ίδια ;

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Χίλιοι φίλοι, είνε λίγοι. Ένας έχθρός, είνε πάρα πολύς.

Η καρδιά μας είνε σαν μαρφο παιδάκι : Έλπίζει σε ό,τι έπιθυμεί.

Μή ζηλεύεις τήν άσπριλα τού σαρκιού, τού όποιου τά πλουστικά είνε άπλήρωτα άκόμη!

Φορτώθηκε ό γέρος τυφλός τόν παραλυτικό άνοιχτομάτι, κι' έτσι έφτασαν οίγομαρ στο χαιρό τους!

